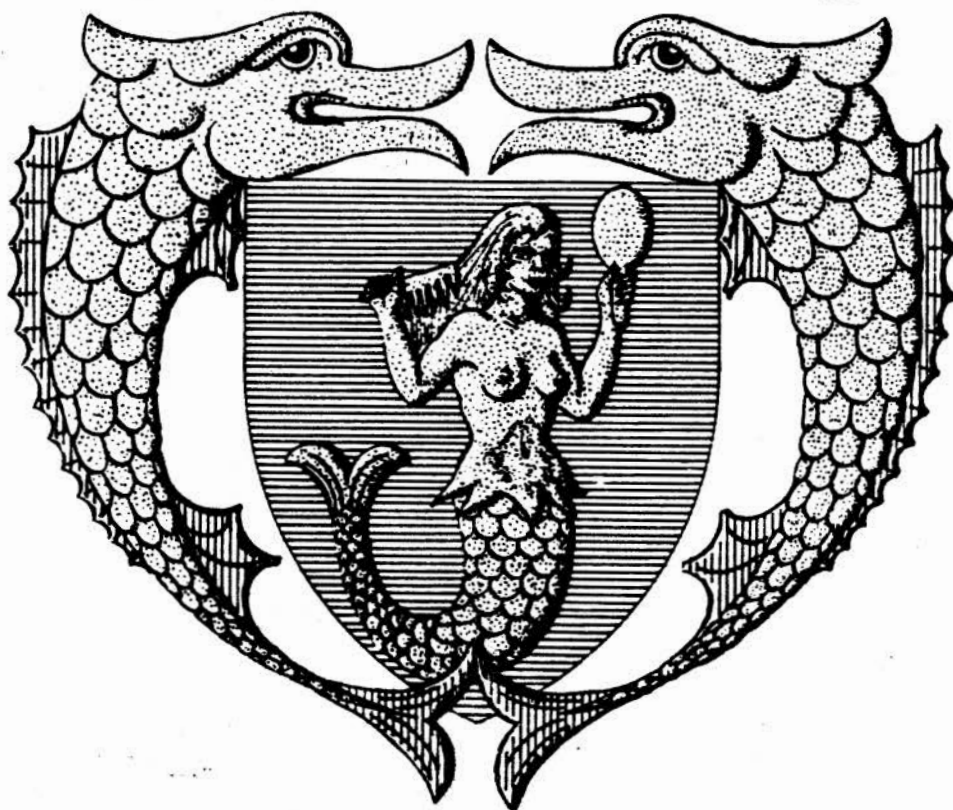

"t Meerminneke

**(van) Meirhaeghe's
Familiekontaktsblad**

Lezers,

Terwijl zijn stamgenoten in witte tuxedo's en dieptevreeswekkende décolletés aanschuiven aan de goktafels van Deauville of Monte Carlo, of op zijn minst een kreemàlaglaske likken, ergens tussen De Panne en Knokke, brengt deze jongen hier, achter de schrijftafel van zijn naar stencils en "correcting fluid" ruikende werk-kamer, zijn vakantie door.

Hij heeft tijdens de voorbije dagen de in de loop van de voorbije weken en maanden volgekriebelde blaadjes definitief over 15 bladzijden uitgetikt. Daar elke recto ook een verso heeft en 't Meerminneke altijd een even aantal pagina's telt, moet er dus nog één stencil getypt worden. De inleiding namelijk. Het voorwoord dat, waar maar raar, steevast in laatste instantie geschreven wordt.

Nu dus.

De stambewaarder zakt even onderuit in zijn stoel, blik inspiratie zoekend in het rond en ziet... de Verwoeste Gewesten! Een Vuurkruiser waardig. Bureau, tafel, zetels, kasten, stoelen, overal dossiers, boeken, farden, mappen, archiefdozen, lege bierflesjes en colablikjes, de koffiethermos, aangeladen kopjes, het opengescheurd pakje koekjes "fourré spécial", de overkokende vuilnisbak met de sinaasappelschillen, de klokhuizen, de afgekloven perzikpitten, de peuken, de in rook vergane zakjes Welta-fijne snedelicht...

En straks, morgen, overmorgen, wordt het nog erger. Wanneer de stencilmolen op volle toeren draait. Dan groeit de janboel nog aan met drukproeven, druipende stencils, opengesproide kranten, met inkt besmeurde propfen toiletpapier, lege inktbussen. Dan swingt de ultieme chaos op het ritme van de machine deze kamer uit. Maar ook dit keer zal het kleine wonder zich voltrekken. Uit die wanordelijke vuilnisbelt zal een gaaf Meerminneke geboren worden. Dit Meerminneke. Nummer 23.

Nummer 23, met het vervolg van mijn jeugdherinneringen. Een ego-trip door mijn kollegejaren, die wat langer is uitgevallen dan voorzien was. Vandaar dat het tweede deel van de levensloop van Franchoy's Van Meirhaeghe in het volgend Minneke wordt opgenomen. Verder nog een uitgebreid hoofdstuk familienieuws met brieven van lezers, krantenknipsels, bezoeken, geboorten, huwelijken en overlijdens én het recept voor het bereiden van "Wortegemsen". Een geestrijk drankje dat in geen enkele Meirhaeghe-woning mag ontbreken. Schat, staat de Wortegemsen koud?

Terwijl zijn stamgenoten, onder het likken van een ijsje, lezen over witte smokings en verreikende halsuitsnijdingen, neemt deze jongen hier de grove borstel ter hand en ruimt het zootje. Voor de duur van drie maand zal zijn werkkamer er weer onberispelijk uitzien. "Opgeruimd staat netjes", zei de pessimist, en hij sprong al fluitend door het raam...

uw stambewaarders

Herman Meirhaeghe
A. Latourstraat 31
9218 Ledeberg-Gent

Jan Meirhaeghe
Europastraat 15
8770 Ingelmunster

1 september 1986

Oude Liefde is Roestvrij

Tijdens mijn kollegejaren bleef "geschiedenis" mijn lievelingsvak. Die lessen werden bovendien gegeven door enkele zeer bekwame leeraars, met name door E.H. Jos Hoste, E.H. Jos Baeckelandt en de Hr. Paul Vandepitte die vandaag voorzitter is van de Heemkundige Kring-Tielt. Hun lessen beperkten zich niet tot een loutere kennisoverdracht, iets wat ik op zich al interessant vond, maar zij leerden mij ook kritisch inzicht te verwerven. Inzicht in het verleden en in het heden dat het resultaat was van een lange evolutie. Een kritische houding die ook bruikbaar was buiten de enge grenzen van het vak dat zij doceerden. Ook de lessen Grieks en Latijn betekenden veel meer dan alleen maar het aanleren van een dode taal. Hier voelde ik de levende hartslag van de antieke kulturen van Athene en Rome. Hier kon ik mij laven aan de bronnen van de Westerse beschaving. Dit alles culmineerde anno 1967 in een tiendaagse schoolreis naar Italië. Niet alleen een onvergetelijke stedentocht langs Ravenna, Assisi, Firenze, Venetië en Rome. Ook een reis in de tijd. Tweeduizend jaar in vogelvlucht. Van het voorkristelijke Rome naar de Renaissance. Van het Forum tot de Sixtijnse Kapel. Van het Colosseum tot het San Marcoplein. Van Myrons Discuswerper tot Michelangelo's Mozes. Jaren later nam ik me voor om deze reis nog eens over te doen, van zodra mijn zonen tot de jaren des onderscheid zijn gekomen. Twee reizen wil ik met hen maken : naar Rome en naar Auschwitz. Om ze te laten kennis maken met het hoogste en het laagste wat de Westerse mens heeft voortgebracht.

Hoewel geschiedenis me nog steeds erg boeide, werd de vlam van mijn overeenkomstige hobby op een lager pitje gedraaid. Daar ik op internaat was, verloor ik het tastbaar contact met mijn zoldermuseum en mijn verzamelingen waaraan ik alleen nog tijdens de weekends kon werken. Mijn interesse voor "taal en schrijven" daarentegen trad steeds meer op de voorgrond. Voor het bedrijven van deze tweede liefde had ik alleen pen en papier nodig, dingen die altijd bij de hand waren. Met veel toewijding en met goed gevolg schreef ik de verplichte opstellen en verhandelingen en ook buiten klasverband kweekte ik mijn eerste pennevruchten. Ik spiegelde me aan vader. In de "zwarte koffer" op zolder had ik zijn kollegeschriften ontdekt waarin hij honderden gedichten geschreven had en de literaire tijdschriften waarin hij zijn poëzie publiceerde. Ik vond er ook de verzenbundel "Terugkeer" die hij had uitgegeven en die zeer goede kritieken geoogst had. Gedrukt worden! Dat moest fantastisch zijn! Vader beoefende het ernstige genre. Ik probeerde de lichte muze te versieren. In de voetsporen van Gaston Durnez, Louis Verbeeck en Jos Ghysen, wiens "Hooikoorts", "De Muzen Hebben Hun Ekskuzen" en "De Tweede Muzen" de eerste boekjes waren die ik ooit zélf in de boekhandel kocht, waagde ik me aan het plegen van kolderverzen en kursiefjes. Al die jeugdzonden heb ik bewaard. Hoewel zij bij nader inzien totaal ongeschikt zijn om op de wereld los te laten, wil ik hierna toch één nonsensversje citeren, omdat er een "genealogisch thema" in behandeld wordt :

ik ben betovergrootvaderloos
daarom ben ik zo triest en ook boos
omdat mijn betovergrootvader niet
van een betachterkleinzoon geniet

Naast dit zogenaamde creatief schrijven van poëzie en proza, was ik ook erg geïnteresseerd in de taal zelf en meer bepaald in het "verleden" van de taal, zoals dat in oude woorden of uitdrukkingen nog verderleefde. In dit kader verzamelde ik volkspreuken en zegswijzen waarin bvb het woord "duivel" of "god" voorkwam. Lange lijsten die ik uittikte op de "Olympia" die ik van mijn ouders gekregen had voor mijn veertiende verjaardag, tikmachine waarmee deze Meerminnekes nog steeds getypt worden. Ik imiteerde ook Maarten Van Nierops "Taaltuintjes" die in de krant verschenen en die ik me ook in pocketboekvorm aanschafte. Ook mijn "Tuintjes" bleven bewaard en hierna volgt er eentje dat ook al iets met "stambomen" te maken heeft :

Dialektspreuk ; 't is al familie en hondestront. Hondestront is een vervorming van "honkstronk". Honk is een synoniem van huis. Ook voorkomend in uitdrukkingen als "bij honk zijn" en "van honk zijn". Ook nog "honkvast", wat betekent : stevig vast of stevig vergroeid met het huis, met de familie. Honk betekent dus op de tweede plaats : familie of oudelijk huis. Stronk : struik, bomerig gewas, afgeknotte boom. Ook nog : familie, geslacht, linie. Het perk waar de familiale aangelegenheden bij voorkeur verwijlen is toch wel de plantenkunde! Zie volgende woorden : stamboom, geslachtsboom, afstammen, stamvader, hij is van een oude struik enz...
Terzake : 't is al familie en honkstronk wil zeggen : 't is al van dezelfde familie, van dezelfde soort. Ze zijn dus van dezelfde stronk en van dezelfde honk.

Mijn kolderverzen en pubergedichten werden regelmatig gepubliceerd in het kollegeblad "Training". Ik weet nog de opwindende en het warme gevoel dat mij doorstroomde toen ik, na koortsachtig bladeren, de bladzijde vond waarop iets dat door mij geschreven was voor de allereerste keer werd afgedrukt. Een gevoel van trots. Maar ook van vervreemding. Ik las en herlas de woorden alsof ze door een ander geschreven waren. Alsof ze door het publiceren zélf een andere betekenis gekregen hadden. Ik keek tegen mijn bloedeigen naam aan alsof het die van een vreemde was. Het fascineerde me vooral hoe het "gedrukte" woord de intieme band verbrak tussen de schrijver en het met de hand geschrevene. Eenmaal gepubliceerd leek alles ook plots veel ernstiger en je mocht dan al in je eentje gedichten zitten pennen, je was pas écht een schrijver als je werk gedrukt en gelezen werd. Zo dacht ik er toen over. Het was mijn ambitie om ooit hoofdredakteur van "Training" te worden en toen ik in de retorica zat ging deze droom in vervulling. Nu lag heel het wonderbaarlijk proces in mijn eigenste handen : vanaf het creatieve schrijven, via het uittikken, de lay-out, het stencilen en inbinden tot het aan de man brengen. Nog altijd vind ik de ambachtelijke kant van het publiceren minstens even boeiend en bevredigend als het schrijven zelf. Stencilen was mijn lang leven. Het ging zelfs zo ver dat ik vaak verkoos om tijdens de vrije woensdagnamiddagen aan "Training" te werken, boven het meespelen in het kollege-voetbalelftal waarvoor ik geselecteerd was. Ondanks het feit dat zo'n selectie je heel wat status bij de medeleerlingen bezorgde, ademde ik toch liever de geur van stencils, corrector en inkt dan de geur van de graszoden.

Ook na mijn kollegetijd kon ik het stencilen niet laten. In mijn geboortedorp hield ik het KSA-blaadje "Plootje" boven de doopvont en tussen 1970 en '75 gaf ik, samen met enkele vrienden, een tweetal kritische dorpskrantjes uit, "De Hobbit" en "De Ongelike Beregazet". Twee periodieken die nogal wat plaatselijk stof deden opwaaien en waarvan de politiekommissaris een der trouwste lezers was... Bij al deze publicaties was het voor mij persoonlijk niet alleen te doen om de wereldverbeterende boodschap die we meenden te moeten verkondigen, maar ook en vooral om het plezier van het uitgeven zelf. Als er zo iets als een "Plantijn-Moretuscomplex" mocht bestaan, dan is mijn drukverslaving daar zeker een symptoom van.

Ik beëindigde mijn humaniora toen de barrikades van "mei 68" nog nasmeulden. Tijd om een definitieve beroepskeuze te maken. Het werd wikken en wegen tussen "oudheidkunde" enerzijds en "Germaanse Filologie" anderzijds. Maar er zat ook nog een derde op de wip... "Psychologie", een levende menswetenschap waarin ik tijdens mijn laatste kollegejaren, om redenen die buiten het bestek van dit artikel vallen, geïnteresseerd was geraakt. Deze klassieke derde ging er ook hier met het spreekwoordelijke been vandoor. Mijn oude liefdes kregen de bons en ik trok naar de Gentse Rijksuniversiteit om er "zielkunde" te studeren. Ik had me voorgesteld dat deze studies zich vooral zouden toespitsen op "dieptepsychologie", op de studie van het onbewuste, de psycho-analyse. Dat bleek, tot mijn ontgoocheling, niet het geval te zijn. Ik wou alles weten over de schaduwzijde van de ziel, over Oedipoes- en andere complexen, archetypes, droomanalyse, schizofrenie en neuroses, maar dit alles vulde slechts een miniem stukje van het lesrooster. De nadruk lag vooral op didaktiek, pedagogiek, logica, statistiek, I Q's, allemaal zaken die me slechts in mindere mate boeiden. Aan de universiteit vernam je slechts uit de tweede hand iets over wat de Grote Leermeesters gezegd hadden. Pas na de studiejaren heb ik me de "verzamelde werken" van Freud en Jung zelf aangeschaft en kon ik me verdiepen in hun ideeën en theorieën. Tot mijn verbazing konstateerde ik dat beiden erg geboeid waren door oudheidkunde en aanverwante wetenschappen.

Ik heb me later vaak afgevraagd waarom ik uiteindelijk voor psychologie gekozen had, en niet voor oudheidkunde. Op het eerste gezicht lijken dit twee totaal andere vakken, maar dit is slechts schijn. Ik kwam er achter dat ze integendeel veel met mekaar gemeen hebben. Ik begreep dat zowel archeologie, geschiedenis, genealogie als dieptepsychologie, ieder op hun manier, proberen te achterhalen wat "het geheim van de oorsprong" is, zoals het op de kaft van het "Kluisepos" uit mijn kinderjaren gedrukt stond. Deze wetenschappen proberen allemaal kennis en inzicht te verwerven in het heden door het graven in het verleden. Archeologie en geschiedenis graven letterlijk of figuurlijk in het kollektief verleden van de mensheid; dieptepsychologie en psycho-analyse graven in het persoonlijk verleden van het individu om ergens de oorsprong te vinden van de krachtlijnen die het leven bepalen. Al mijn interesses bleken aan dezelfde wortel ontsproten te zijn. Ze beantwoorden aan eenzelfde behoefte, de behoefte om te graven, om wat verborgen of begraven is te ontgraven of op te graven.

Maar waar ligt dan de oorsprong van mijn passie voor al dat "graafwerk" zelf? Om dat te ontdekken moet ik bij mezelf op de sofa en moet ik mijn eigen "zieleknijper" zijn. Ik keer terug naar mijn kleutertijd en ik herinner me de "grap" die nonkel Cyriel met mij uithaalde....

Nonkel Cyriel Lauwers, moeders schoonbroer, was samen met nonkel Henri uit Antwerpen, de lievelingsoom uit mijn kinderjaren. Hoewel hij in het naburige Meulebeke woonde, zag ik hem toch vrij vaak. Hij kwam namelijk bij ons thuis allerlei karweien opknappen, zoals het scheren van de hagen en het ploegen van de akkers. Dan zag ik hem aan het werk. Hoewel niet groot van gestalte was hij beresterk. Een geweldenaar. Hij was pas in zijn element als hij al zijn spierkracht kon botvieren tot het zweet bij beken van zijn blote tors afliep. Het was altijd buigen of barsten en dus meestal barsten. Na het gedane werk hoorde ik vader dan klagen dat Cyriel weer eens zijn zaag of de haagknipschaar "geforceerd" had. Voor het ploegen leende hij Max of Polly, de paarden van nonkel Gerard Desmet, die bij het vlasbedrijf gebruikt werden. Ook nonkel Gerard deed steeds zijn beklag dat Cyriel de paarden teveel afjakkerde. Als een gek ging hij inderdaad tekeer. Aan het einde van de voor tilde hij moeiteloos de zware ploeg op om zonder verpozen het paard in de tegenovergestelde richting te jagen. Als ik wist dat nonkel zou komen zat ik in mijn schoolbankje heel de voormiddag te popelen tot de klas uit was. Dan met mijn fietsje naar huis gespart om nonkel aan het werk te zien. Aan tafel slokte hij in een zucht zijn middagmaal binnen, onder protest van moeder en grootmoeder die zeiden dat hij zijn tijd moest nemen. Met het eten nog in de mond was hij alweer weg naar het veld en ik liep hem achterna. Dan mocht ik al eens de teugels vasthouden en "ju, auw, judauw of gerre-gerre" roepen. Onder het werken vond nonkel toch nog de tijd om grappen of "zotteklap" te verkopen. Ik bewonderde in hem vooral die ontembare kracht. Hij plooidde het ijzer met blote handen en was sterker dan het paard dat hij voor zich uitdreef. Hij was ook sterker dan de dood. Vaak heeft hij de Onverbbiddelijke Maaier pal in de ogen gekeken, waarbij Magere Hein de duimen moest leggen en de blik afwenden. Op het einde van de vijftiger jaren werd hij betrokken in een zwaar verkeersongeval. Op de terugreis van een wielervedstrijd was de wagen waarin hij zat aangebotsd tegen een betonnen verlichtingspaal die als een lucifertje geknakt was. Weken zweefde hij tussen leven en dood, tussen coma en bewustzijn. Mijn ouders vertelden "dat zijn ribben door zijn longen en zijn lever gestekt waren, dat die bloeding niet gestelpt kon worden en dat de dokters daarom zijn lever in een plasticzak hadden verpakt". Ik stelde mij dat allemaal heel concreet voor. Het ging steeds slechter met nonkel. Mijn ouders, nonkels en tantes moesten om beurt bij zijn ziekbed "waken". Nu deed het gerucht de ronde dat hij ieder ogenblik kon sterven. De dokters hadden alle hoop en ook hem opgegeven. En plots zei moeder dat hij "gescapeerd" was... Ik kende dit woord niet en dacht werkelijk dat men nonkel om de een of andere medische reden "gescalpeerd" had! En dat begreep ik evenmin, want nonkel was kaal! Het bleek echter dat hij "gescapeerd" was, ontsnapt aan het directe doodsgevaar. In een mum van tijd was hij weer fit en hervatte hij zijn krachtpatserijen. Met veel eerbied en ontzag bekeek ik de enorme paarse snijwonde in zijn buik en vroeg me af of die plasticzak nog steeds rond zijn lever zat? Zijn genezing beschouwde ik als een mirakel.

Hij was uit de dood opgestaan! Nonkel Cyriel was onsterfelijk en moeder zei dat hij een speciale engelbewaarder had. Dat laatste zal wel zo geweest zijn, want in de loop der jaren had hij talloze ongevallen met zijn vespa en later met zijn snorfiets, waarbij hij nu eens minder erg en dan weer tamelijk ernstig gekwetst werd. Nonkel was voor het ongeluk én voor het geluk geboren. Tijdens zijn jonge jaren had hij in een arbeidsongeval twee kootjes van zijn pink verloren. Als kleuter keek ik me de ogen uit het hoofd toen hij de volgende verbazende truc opvoerde : hij peuterde met dat stompje in zijn neus en ik wist niet beter of dat hij heel zijn vinger in zijn reukorgaan stopte!

Nonkel Cyriel was ook een geboren poetsenbakker en plaaggeest en al op heel prille leeftijd was ik het dankbare slachtoffer van de talloze streken die hij met mij uithaalde. Zijn poetsen werden zelfs op de gevoelige plaat vereeuwigd. Een foto uit mijn peupertijd : nonkel heeft me vaders veel te grote stofjas aangetrokken, een hoed op mijn hoofd en een pijp in mijn mondje gedrukt, me tot aan de oksels in een aardappelzak gestopt en deze aan de klink van de schuurpoort opgehangen, bengelend tussen hemel en aarde, met als kroon op het werk nog een kattenjong dat me in de nek werd gezet. Zijn bulderende lach klinkt nog na in mijn hoofd want hij beleefde zelf altijd de meeste pret aan zijn practical jokes. Hoe kwaad ik soms ook was, toch was ik maar wat graag zijn slachtoffer. Zijn grappen waren altijd vrij onschuldig, behalve die ene keer...

Ik ben drie, vier jaar oud. Achter het 'kiekekot' graaft nonkel een kuil. Hij dropt me erin en werpt hem weer dicht. Alleen mijn hoofd steekt nog boven de grond uit. Ik voel me angstig en vooral machteloos en woedend als hij me alleen achterlaat om moeder en grootmoeder te halen. Onder onbedaarlijk gelach toont hij hen wat hij nu weer bedacht heeft. De schrik slaat moeder om het hart. Het verstikkingsgevaar is niet denkbeeldig. Ze beveelt nonkel om mij stante pede te verlossen uit mijn netelige situatie. Wat **prompt** gebeurt.

Al bij al moet dit voor de kleuter die ik was een indruk-wekkende ervaring geweest zijn. Ik werd hier toch als het ware "levend begraven"... Zou hier soms de oorsprong liggen van mijn nooit aflatende "graafzucht"?

Is het toevallig dat nonkel Cyriel mijn voornaam Herman, "Eirman" in het Westvlaams dialect, steevast verbasterde tot "Eirdeman" wat "Aardeman" betekent? "Nomen est omen", zegden de Romeinen en beweerden daarmee dat de naam een voorteken is, dat het lot reeds in de naam vastligt. Van de vier elementen -aarde, water, lucht en vuur- verkoos ik in ieder geval, zeker in mijn kindertijd, het element aarde. Ik voelde me pas in mijn element als ik in de aarde kon graven.

Nonkel Henri en nonkel Cyriel, een sinjeur en een oerelement, cultuur en natuur, twee tegenpolen die me allebei, ieder op hun eigen wijze, beslissend beïnvloed hebben. Beiden wijlen en zaliger, begraven doch niet vergeten.

Oudheidkunde en dieptepsychologie hebben niet alleen het "graven" als werkmethode gemeen. Tussen beiden bestaat ook een verband dat zich op een heel wat intiemer niveau situeert. Een verband waarover de Zwitserse psycholoog C.G. Jung treffende dingen gezegd heeft, meer bepaald waar hij het heeft over het "Anima-archetype". bij de man.

De Anima is de personificatie van de vrouwelijke natuur in het onbewuste van elke man. De natuurlijke functie van de Anima bestaat in het verbinden van het individuele met het kollektieve onbewuste. Zij functioneert als een brug of poort naar beelden van het kollektief onbewuste. De Anima van de man draagt een bij uitstek historisch karakter. Als verpersoonlijking van het onbewuste is zij doordrenkt van geschiedenis en verleden. Zij bevat de inhouden van het verleden en vervangt in de man wat hij van zijn voorgeschiedenis behoort te weten. Alles in het verleden, dat nog levend in hem aanwezig is, is de Anima.

"In verhouding tot haar heb ik mij altijd een barbaar gevoeld", zegt Jung, "Iemand die geen geschiedenis heeft, uit het niets is voortgekomen, zonder gisteren of morgen".

Woorden die ik zonder meer kan onderschrijven, daar ik zelf op zoek was naar een voorgeschiedenis, naar mijn gisteren en morgen.

In oktober 1968 trok in dus naar "den unief" en in diezelfde maand werd ook het eerste Meirhaeghe-familiefeest georganiseerd. Op 5 oktober verzamelden de afstammelingen van Desiré Meirhaeghe en Rosalie Tytgat, mijn overgrootouders, te Kanegem. Een paar honderd familieleden beluisterden de toespraken in "den tap", poseerden voor het gemeentehuis voor de familiefoto, vierden de H.Mis in de plaatselijke "kathedraal" en trokken dan naar Aarsele waar het feest tot in de vroege, mistige uurtjes werd voortgezet. Het werd een sukses over heel de lijn.

Desiré Meirhaeghe, geboren in 1856, was op dat ogenblik onze verst gekende voorvader. Naar aanleiding van het feest speelden vader en ikzelf met het idee om onze stamboom te maken...

Het zou nog acht jaar duren alvorens we in de archieven doken, gravend naar "het geheim van onze familiale oorsprong"...

(meirhaegherman) 3° afl.en slot : 1976-1986 : 10 jaar onderzoek.

.

ter overweging :

- Wij zijn de omnibussen waarin onze voorouders rijden
O.W.Holmes.
- Zij die zich laten voorstaan op roemrijke voorouders, tonen hun schuld in plaats van hun kwijting.
Young.
- De mensen zijn gelijk; het is niet de geboorte, het is de deugd alleen die hun verschil bepaalt.
Voltaire.
- Wie aan de oude kransen niets van zijn eigen waarde kan toevoegen, sterft als bankroetier.
Cleveland.

ik neem de pen ter hand

- Brief van de Hr. René Marichael-Meirhaeghe uit Tielt dd.23.4.86

"Hierbij een doodsprentje van Marcel Meirhaeghe. Hij was de zoon van Achiël en Maria De Vos en kleinzoon van Henri Meirhaeghe en Melanie Van Oost. Kanegemse tak."

We vinden het altijd fijn als iemand zich de moeite getroost om ons familienieuws toe te sturen. Hartelijk dank René.

- Brief van dokter Bernard Van Den Bosch uit Bondues-France.7.6.86

Al jaren voeren we met dokter Van Den Bosch een uitgebreide genealogische briefwisseling. Zoals blijkt uit zijn familienaam, is hij van Vlaamse afkomst. Zijn echtgenote, Françoise Duhamel, is de achterkleindochter van Marie-Louise Meirhaeghe, wiens vader Charles Louis Meirhaeghe (geboren te Ruiselede 1817) omstreeks 1860 uitweek naar de streek van Roubaix.

Dokter Van Den Bosch stuurt me regelmatig de resultaten toe van zijn speurwerk in de Vlaamse archieven, met de vraag om dat "oud Vlaams" te ontcijferen en/of te vertalen in het Frans.

Bij brief van 7.6.86 bezorgde hij mij de onderstaande tekst, waarin we lezen hoe een van zijn stamgenoten, ene Guillielmus Van Den Bossche uit Sint-Niklaas, bij uitspraak van 22 nivose van het 9^e jaar van de Franse Republiek ofte op 12 januari 1801, terdood veroordeeld werd wegens feiten die gepleegd werden te Zamslag in de nacht van 1 op 2 september 1800 :

"Criminele Sententie, uytgesproken door het Tribunal Crimineel, zittende tot Gend, Departement van de Schelde, ten laste van Guillelmus Van Den Bossche, oud 30 jaeren, woonachtig tot St. Nicolaes en Joannes Franciscus Van Hoeye, oud 40 jaeren, verkooper van solferpriemen, woonachtig tot Kemseke. In den naem van 't Fransch Volk. Het Tribunael naer gehoord te hebben d'accusatie bevestigd door verscheyde souffisante getuyge van ulieden Guillelmus Van Den Bossche, oud 30 jaeren, wever van style, woonende tot St. Nicolaes, en gy Joannes Franciscus Van Hoeye, oud 40 jaeren, verkooper van solferpriemen, woonagtig tot Kemseke. Overtuygt zynde van beyde in den nacht van den 14 en 15 Fructidor lest, in het huys van den burger Kakenberge, woonagtig tot Zamslag, gestolen hebbende met braecke, openbaer geweld en gewapender hand, en bovendien gebonden alle de personen die in huys waeren, en met groot geweld willende verkrachten het dochterken van den voorzeyden Kakenberge, oud 17 jaeren, hebt aldaer gestolen al het zilverwerk, goud geld, kleederen lynwaet en andere effecten, en daer mede uyt den huize vertrokken, naer gebruyckt te hebben zeer vele ongebondenheyd, vreedheyd en baldaedigheyd, tot groote droefheyd, lyden en verdriet der gebundene, en eyndelinghe geraekt zynde in d'handen van den Regter en alhier gebragt voor het Tribunael Crimineel, word gy beyde (voor alle uwe dieveryen, binderyen en ongeoorlofd geweld van verkratinge) gejuseerd tot de straffe des doods alle dieven, vagebonden, inbrekers, binders en overtollige onkuysschaers ter exempel welke straffe word uytgevoerd, naer het afkomen hunner Apel dezen 22 Nivose 9ste jaer der Fransche Republique."

Een tweede tekst vertelt ons in weinig woorden hoe de veroordeelden te Gent aan hun onzalig einde kwamen :

"Om drij ure naermiddag syn op de vrijdag marct gegilotineert 3 personen, overtuygd van bindery en diefte met braeck. 2 syn op 13 november (1801) gecondemnt : Guillelmus van den Bossche, oud 30 jaer, geboren van S. Nicklaes, daghuerman, Jan van Hooye, oud 40, geboren van Kemseke, verkooper van solverprimen."

Guillielmus Van Den Bossche en zijn spitsbroeder werden dus geexecuteerd door middel van de fameuze koppensnelmachine van Mr. Guillotin. De Franse geneesheer en politicus Joseph Guillotin had in 1789 voorgesteld om de terechtstellingen voortaan op een meer "menselijke" wijze, dit wil zeggen "kortstondig en feilloos", uit te voeren. Daarenboven argumenteerde hij dat zijn uitvinding, de guillotine, kon bijdragen tot het realiseren van het eerste van de drie idealen van de Franse Revolutie : Gelijkheid, Broederschap, Vrijheid. De doodstraf zou dus voor iedereen op gelijke wijze voltrokken worden, dit in tegenstelling tot vroeger, toen Jan Doorsnee schandelijk werd opgeknoopt en Hoge Piet een eervoller einde door onthoofding met het zwaard kreeg toebedeeld. Het "iedereen gelijk" werd inderdaad konsekwent doorgevoerd : zowel de Vlaamse wever en dagloner Guillelmus Van Den Bossche, als de Franse koning Lodewijk 16 werden op identieke wijze een kopje kleiner gemaakt.

Na de Franse Bezetting werd de guillotine ook bij ons ingevoerd. Emmanuel Claus uit Nazareth, die veroordeeld was wegens struikroverij en moord, viel de trieste eer te beurt om als eerste Vlaaming geguillotineerd te worden. Hij verloor op 26 augustus 1796 op de Gentse Vrijdagmarkt -toen herdoopt tot Place de la Liberté- het hoofd. Na de allerlaatste executie in 1861, werd de guillotine een museumstuk. U kunt haar vandaag nog bewonderen in het Gentse Gravensteen : een rekonstruksie weliswaar, maar we kunnen er de ontgoochelde lezer wel bijvertellen dat het mes (5,5 kg.) origineel is.

- Brief van de Hr.Noël Claerhout uit Neerijse dd. 22.7.86.

"Toen ik onlangs bij mijn moeder Magdaleine Meirhaeghe (moeder van pater Gaby uit Pittem) kwam, heb ik daar een paar nummers van 't Meerminneke onder ogen gekregen. Het betreft "1° jaargang-nr 1" en "3° jaargang nr 9+10" en "4° jaargang nr 13". Ik lees dat wij afstammelingen zijn van tak-C en daarmee basta. Mijn vraag is : bestaat er ergens een nummer met gegevens over onze afstamming?"

antwoord : Er bestaat geen Meerminneke waarin U uw afstamming kan terugvinden. Die zult U echter wel aantreffen in onze "Van Meirhaeghe-Familiegeschiedenis" die we hopen te publiceren. Wij houden U daarvan op de hoogte.

-Brief van Mevr. Gertrudis Van Minofmeerhaeghe dd. 31.6.86.

't Was al een tijdje geleden, maar nu ontvingen we toch weer een brief van ons aller Trudeke. Brief waarin ze zich ontpopt tot een ware feministe...

"Beste Stambewaarder. Hierbij stuur ik U een krantenknipsel uit De Standaard. Daarin wordt gesignaleerd dat Amerikaanse biochemici tot de bevinding zijn gekomen dat de hedendaagse mens afstamt van een vrouw (!) en niet van een man! In den beginne was Eva en niet Adam! Lezen we eerst maar eens aandachtig dit artikel:

Hebben alle huidige mensen zelfde voorouder? New York. Alle huidige mensen konden wel eens afstammen van één vrouw, die ten minste honderdveertigduizend jaar geleden leefde. Dat berekende de vakgroep van dr. Wilson aan de universiteit van Californië. Een groep rond dr. Wallace (Emory University) kwam bij honderd-duizend jaar en een Aziatische voorouder uit. De andere groep houdt het bij een Afrikaanse origine.

De feministen mogen dus tevreden zijn, Adam was een vrouw. De geleerden kwamen bij de eerste Homo Sapiens terecht door het terugrekenen van de langzame veranderingen die DNA met de tijd ondergaat. DNA is de stof die onze erfelijke eigenschappen draagt. Ze onderzochten het DNA van de energiefabriek van de cel, het mitochondrium, dat enkel via de moeder wordt doorgegeven en waarvan het veranderingsritme ligt bij twee à vier procent per miljoen jaar. De geleerden onderzochten het DNA dat ze isoleerden uit de placenta's van 147 vrouwen uit Afrika, Europa, Azië, Australië en de VS. Volgens dr. Wallace is het niet mogelijk met deze techniek te spreken van één vrouwelijke voorouder, maar toch wel van een klein aantal. Einde citaat.

Ik kan me voorstellen dat dit bericht hard moet aankomen bij U, beste stambewaarder, en bij al uw mannelijke lezers. Eindelijk wordt hier de mythe van Adam, die reeds duizenden jaren als vanzelfsprekend werd aangenomen, ontmanteld door de wetenschap. Ik hoor de fundamentalisten al verontwaardigd protesteren tegen deze godslasterlijke theorie. Zij argumenteren dat volgens het bijbelse scheppingsverhaal Jahweh toch eerst Adam geschapen heeft! Pas toen deze laatste zich begon te vervelen -aldus de mannelijke auteur van de Genesis- werd Eva uit zijn rib verwekt en hem geschonken als keukenhulpje en aangenaam tijdverdrijf. Zonder aan de bijbelse kronologie te willen tornen, merk ik toch met alle respect op dat de interpretatie van de feiten nog maar eens getuigt van die typisch-mannelijke mentaliteit die de ondergeschiktheid van de vrouw aan de man hier zelfs als een door Jahweh gewilde toestand voorstelt. Wij dames zien dat natuurlijk helemaal anders en wel als volgt. God zou dus eerst de man geschapen hebben. Daar kunnen we het nog net mee eens zijn. Inderdaad, als een volleerd uitvinder heeft Jahweh Adam eerst vorm gegeven, maar dan wel als voorontwerp, als een kladwerkje. Adam was slechts een proefstuk. Toen de Schepper konstateerde wat er allemaal mankeerde aan Zijn prototype, heeft Hij, na de gebruikelijke testperiode, een betere, zeg maar volmaakte versie op de paradijselijke markt gebracht. Geen proefstuk, wèl een meesterstuk : de Vrouw, Eva dus. Het is niet zonder betekenis dat Jahweh Adam, als vingeroefening, geboetseerd heeft van modder of klei, een zeer goedkope grondstof. Eva daarentegen heeft Hij uit een reeds veredelder materiaal geschapen, met name uit Adams rib. En ook hier hoeven de mannen niet prat op te gaan. Dit bewijst alleen maar dat Jahweh zeker geen hoge dunk had van de overige onderdelen van Zijn prototype, daar Hij de rib als het meest waardevolle element beschouwde. Waardevoller dus dan de achteraf veel geroemde mannelijke hersenen of spierkracht. Als we nu het meesterstuk, Eva, met het proefstuk, Adam, vergelijken, dan valt ons, naast een aantal gelijkenissen, vooral dat éne grote verschil op, met name het geslachtsverschil...

Het Lid, symbool van de masculiene trots, blijkt spoorloos te zijn! Mannen hebben dit vermeende "tekort" bij Eva altijd beschouwd als het zoveelste tastbare teken van de vrouwelijke minderwaardigheid, maar ook hier zit de vork anders aan de steel... Jahweh moet het Mannelijke Lid&Bijbehoren als een konstruksiefout gezien hebben. Konstruksiefout die Hij heel terecht in het latere eindprodukt heeft weggewerkt. Het Mannelijk Geslacht zondigde op de eerste plaats, neen niet tegen het zesde gebod, maar tegen alle wetten van de aërodynamica en het Vrouwelijk Meesterstuk ziet er dan ook perfect gestroomlijnd uit. Lid&Bijbehoren waren ook erg onpraktisch in die dagen toen Adam nog in zijn blote bips door de Tuin van Eden dartelde. Hoe vaak bleef hij niet aan takken en doornen haperen met zijn zogenaamd edele delen, die trouwens zeer hinderlijk waren bij het vluchten voor de sabeltijger en ander grof wild. Bovendien was het zich ontdoen van de lichaamsvochten in de vrije natuur -het plassen in het van fauna wemelende struikgewas- een hachelijke onderneming. De carnivoren lagen overal op de loer en eenmaal de vogel voor de wilde kat, zou de mens als soort zelfs binnen de kortste keren in zijn voortplanting en voortbestaan bedreigd worden. U ziet dat de Schepper om al deze redenen, logischerwijze, het orgaan waarmee Adam het hoogst oploopt, heeft laten verdwijnen.

In het licht van wat voorafgaat kan ik alleen maar besluiten dat enige bescheidenheid van manswege geboden is. En als blijkt dat die Amerikaanse wetenschappers gelijk hebben, dan stel ik voor om Adam maar meteen om te dopen tot... Ada!

Was getekend met medelevende groeten, Trudeke."

Ja, beste meermannen, het zijn barre tijden voor het sterke geslacht. Niet alleen blijken alle Meirhaeghes, maar nu ook heel het mensdom een stammoeder te hebben. Is onze rol dan werkelijk beperkt tot het bereiden van het spek en de bonen?

- Brief van de Hr. Dirk Simoens uit Zingem dd. 13.8.86.

Als antwoord op onze vragen in Meermin-21, stuurde Dirk ons de eerste resultaten toe van zijn zoekwerk naar het oudste verleden van Wortegem. Later komen we daar nog op terug. Hij bezorgde ons eveneens het recept voor de bereiding van "Wortegemsen". Daar we na die brief van Trudeke best een hartversterkertje kunnen gebruiken, volgt hier de bereidingswijze :

Benodigdheden : 3 à 4 citroenen - 1 fles jenever - 150à200 gr. suiker.

Bereiding : Pers de citroenen uit en hou het vruchtvlees. Doe de suiker in een lege fles. Giet er het citroensap en het vruchtvlees bovenop en vul de rest van de fles met jenever. Leg de fles plat en rol ze af en toe eens om. Kan gedronken worden zodra de suiker gesmolten is. Koel bewaren en koel drinken.

noot. Hoe meer suiker, hoe zoeter, maar ook hoe straffer na verloop van tijd. Jenever : hoe meer graden, hoe straffer, maar wij gebruiken altijd goedkope jenever van 38°.

"Wortegemsen" kan ook gereedgemaakt gekocht worden.

San-hik-tééé-allema-hik-al-ée\$!ùùù-hik-brtuuiotçç-hik-))~yyka,??

.

en Adam gewon Seth

- Bram Mervillie, geboren te Tielt op 28 juni 1986.
zoon van Eddy Mervillie en Rina Van Neste uit Grammene.
kleinzoon van Georges Mervillie en Frieda Meirhaeghe.
- Fania Van Meirhaeghe, geboren te Gent op 26 juli 1986.
dochter van Etienne Van Meirhaeghe en Lucie Glorieus-Schelderode.

in goede en kwade dagen

- Francis Meirhaeghe, zoon van... gelieve ons te informeren
huwde te Sint-Amandsberg op 9 juli 1986 met Chantal Sorgeloose.
adres.: Brusselsepoortstraat 100, 9000 Gent.
- Jan Van Meirhaeghe, zoon van Etienne en Frieda De Rycke,
huwde te Mullem op 11 juli 1986 met An Bouwen.
- Maurice Meirhaeghe en Martha Claeys uit Grammene, vieren op
24 oktober 1986 hun gouden huwelijksjubileum.
- Georges Mervillie en Frieda Meirhaeghe uit Grammene, vieren op
27 oktober 1986 hun dertig jaar huwelijk.

wij denken aan

- Mr. Gaston Clivot, echtg. Maria Meirhaeghe.
geboren te Orvilliers-St-Julien op 26 juni 1902
overleden op 25 februari 1986.
- De Hr. Jordaan Beels, echtg. Maria Van Meerhaeghe.
geboren te Olsene op 4 november 1921.
overleden te Waregem op 26 februari 1986.
- De Hr. Desiré-Marcel Meirhaeghe echtg. Irena De Mil.
geboren te Wingene op 21 februari 1912.
overleden te Brugge op 28 februari 1986.
- De Hr. René De Schuyter, echtg. Martha Vanparijs.
geboren te Kanegem op 1 september 1907.
overleden te Roeselare op 4 maart 1986.
- Mevr. Flora Beirnaert, wed. Frans Van Meirhaeghe.
geboren te Eke op 29 november 1891.
overleden te Eke op 11 maart 1986.
- De Hr. Frans Van Meirhaeghe.
geboren te Ledeberg op 5 januari 1909.
overleden te Gentbrugge op 28 maart 1986.
- De Hr. Charles Fassin, wed. Julianne Van Meirhaeghe.
geboren te Gent op 4 juni 1890.
overleden te Heusden-Destelbergen op 21 mei 1986.

.

Vier Van Meerhaeghe's op een rij te Ronse:
Leon-Georges Van Meerhaeghe uit de H. Denisstraat 78 in Ronse is
76 jaar en ook de stamvader van een mannelijk viergeslacht. Het
viertal wordt verder rond gemaakt door José (48j), Andy (27j) en
Joachim Van Meerhaeghe (4j).

Gouden Bruiloft

Op 24 oktober 1986 zullen Maurits Meirhaeghe en Martha Claeys, wonende te Deinze-Grammene, vijftig jaar getrouwd zijn. Een Gouden Bruiloft!

Een eenvoudige reeks woorden om dit begrip uit te drukken, maar in zich een heel mensenleven met al zijn mogelijk-denkbare situaties. Vreugde en verdriet, lach en leed, zon en schaduw, meeslag en tegenslag, in de strijd om 'te' leven.

Duizend toepassingen van hechte levenswijsheid en spreuken.

De dichteres Alice Nahon weerspiegelt dit alles in dit eenvoudige gedicht :

Er moet aan iedere bloem een traan
aan iedere zon een ondergaan
aan iedere dag een avond **wèzen**.

En de som van al die dagen geeft dan een Gouden Bruiloft, 50 jaren.

Bij de Firma Rosseel, IJzerwaren te Tielt, kwam die eerste ontmoeting tussen Maurits, geboren te Kanegem op 10 juni 1913 en Martha, geboren te Tielt op 7 februari 1911. Zij smeedden samen het ijzer terwijl het nog warm was, sta pten in het beroemde bootje te Tielt op 24 oktober 1936, landden in de veilige haven van het nu legendarisch geworden bloemendorp Kanegem -toen nog Caeneghem- en sloegen er voor vele jaren hun tenten op.

't Moet zijn dat Maurits bij Meester Danneels, vader van kardinaal Godfried, en bij Meester Leupe zaliger goed heeft rondgekeken in de klas. Hing daar niet aan de muur, naast het portret van Koning Albert en Koningin Elisabeth, die levenswijze spreuk :

Voor hem die 't werken mint
is praten niet genoeg
de hand moet uit de mouw
de hand moet aan de ploeg.

Dàt, samen met het sterke voorbeeld van Vader en Moeder, deed het jonge paar "de tramen van onder pakken". Maurice die van Vader, die steenbakker was, de stielliefde en de liefde voor de stenen had geleerd, oordeelde wijs dat men om huizen te bouwen nog altijd mortel nodig had, en om mortel te maken : zavel.

Hij hing op zijn eerste kamionske dit adres : Maurice Meirhaeghe, Zavel, Kenegem. Hoeveel kamionskes zavel zijn het er niet geweest? Hoeveel keren Kanegem of later Grammene-Basècles, heen en terug? Hoeveel kilometers hebt U van 's morgens vroeg tot 's avonds laat over Vlaanderen toen nog slechte wegen gehobbeld? Hoeveel keer zou dat ritje een rit rond de wereld geweest zijn? In hoeveel huizen, optrekken en gebouwen zit met de zavel ook Uw sleet en zweet ingemetseld? Het zou allicht een grote stad zijn!! Op hoeveel opritten, banen en wegen hebt u gemanoeuvereerd (in dagen, uren en minuten) en grint gestort op een meesterlijke manier, zò verdeeld dat zelfs na-effenen bijna onnodig was?

Ondertussen zorgde Martha in 't huisje in de Kanegemse Nagelstraat voor twee blauwe en drie roze wiegjes, want 't was er goeie grond. Twee meisjes en drie jongens : Roza en Frieda, Romain, Herman en Jan. Benevens de zorg voor dit groot en schoon gezin zorgde ze ook voor de hardverdiende centjes. De kinderen groeiden en ook uw bedrijf groeide, met vaste hand geleid doorheen de storm van het leven.

Gij zijt er met een grenzeloze ijver en stipte werklust in geslaagd van uw werk een meesterwerk te maken dat uitgroeide tot een zeer bedrijvig bedrijf aan de Tieltssesteenweg te Grammene. Al zijt ge -dat hebt ge me zelf verteld- altijd Kanegemnaar gebleven.

Uw eerste kamionske, een Packard op pont Renault (die nu veel geld zou waard zijn), acht cylinder in lijn, opgezet door Baaske of Smedje Desoete van Tielt, zoveel keren gedemonteerd en gemontereerd, is allang vervangen. En al zijn bereidwillige broederhanden er na veel gezwoeg ooit eens in geslaagd uw kamion te monteren met vier vitessen achteruit en éne vooruit, toch heeft dit U niet belet de rechte weg te houden. Er kwamen steviger wagens. Ach, hoe zijn hun namen? Ford, Dodge, Chevrolet, Bunzing, Hensel, Volvo. De handscheppe van het eerste uur werd vervangen door een kraantje, door een kraan en door een Fuchs en hoeveel ton zavel en consoorten heeft de bulldozer verlegd?

Nu zijn Uw handen tot rust gekomen en net als bij die oude kamions van hiervoor, zouden onze vitessen ook al eens durven kraken bij 't verleggen. Het is jammer genoeg ook waar dat het 'goud' van de bruiloft rijmt op het 'oud' van jaren. Maar herinneringen vind ik in het geurige, welriekende hooi van het malse gras van onze jonge jaren. Heerlijk om in te liggen nadromen en te mijoteren.

Uw vijf kinderen schonken U zeven kleinkinders en twee -bijna drie- achterkleinkinderen. Zij hebben Uw liefde voor de mechaniek overgeërfd en verankerden hun hart in de motorsport, de trial, dit telkens opnieuw pogen voor beter. De ware sport.

Verleden maand stonden mijn vrouw en ik met onze beide kleinzoon-tjes Balder en Arent te Beauraing. Ik heb toen gezegd: "Kijk, mijn broer Maurice, uw grootnonkel, kwam naar hier met de fiets op bedevaart. 't Moet in 1934 of 35 geweest zijn. Dat was in die tijd, met de velo's van toen, op de wegen van toen, een echte prestatie". Ik bid diezelfde Lieve Vrouwe van Beauraing om zegen op Uw Gouden Bruiloft.

Pak nu samen met Martha weer lijk toen "de tramen vanonder" en herlees Uw levensboek dat vele schone bladzijden telt. Het is een heel schoon boek. Ik weet het zeker. Goud op Sneer. Goud van Vijftig Jaar!

.

Op zondag 10 en 17 augustus 11. konden we op ons aller BRT-scherm zien hoe Gil Claes en Marc Verachttert met hun programma "Bloemetjes Buiten" naar Kanegem waren getrokken om er teen&tander in beeld te brengen. Een beter voorbeeld van dorpsverfraaiing door middel van bloemen kon men natuurlijk niet kiezen. In een glimp meenden we ook kozijn Paul Deschuyter te herkennen. 't Schijnt dat beide presentators na het gedane werk door kozijn en nicht Carlos De Baets en Marijke Herman gastvrij werden ontvangen. Ze bleken zelfs erg geïnteresseerd te zijn in 't Meerminneke dat ze er in handen kregen.

.

- Black Venus of Trudeke in Kongo.

Op zaterdag 9 augustus 11. mochten we bezoek ontvangen van Broeder Etienne Van Meirhaeghe uit Oostakker. We hadden hem uitgenodigd om ons het relaas van zijn reis naar Zaire te komen vertellen. In juli was hij namelijk naar Kinshasa overgevlogen om er enkele weken door te brengen in het gezelschap van zijn broer, Pater Marcel Van Meirhaeghe, missionaris van Scheut aldaar. Uit zijn verhaal bleek dat broeder Etienne nog steeds onder de indruk was van de geweldige confrontatie tussen het Rijke Westen en het Armoedige Afrika. Een verhaal van ziekte en ellende, onderontwikkeling en wantoestanden. Maar ook een verhaal van hoop. Hoop vanwege het entoesjisme van de jonge Afrikaanse Kerk en de vitaliteit van het Zaïrese volk in het algemeen.

Als blijk van dankbaarheid voor onze veel te bescheiden steun, heeft Pater Marcel, via zijn broer, ons met een geschenk bedacht. Een geschenk waarvan elke rechtgeaarde Meirhaeghe jaloers zou zijn! Een naar de kafttekening van de eerste Meerminnes in koper geslagen Meermin (60x45 cm)! Een Trudeke met Afrikaanse trekjes, erg kunstvaardig gemaakt door de Hr. Elen Abono. We hebben dit kunstwerk in onze hall opgehangen : een groet uit het Zwarte Kontinent aan allen die bij ons over de vloer komen.

Hoe kunnen we Pater Marcel en citoyen Abono danken voor dit unieke kadéau!?

- Slecht Nieuws gelezen in de krant.

"Gentenaar van 23.6.1986. Eke : te pletter tegen paal.

Zaterdagnacht omstreeks 4 u. deed zich op de Oudenaardsesteenweg op het grondgebied van Eke een ernstig verkeersongeval voor waarbij één jongeman werd gedood. Twee andere jongelui vechten momenteel nog voor hun leven.

Om een totnogtoe onbekende reden week de splinternieuwe personenwagen bestuurd door Nancy Van Meirhaeghe, Burggravenlaan 267 te Gent, ter hoogte van de Makro van het rechterbaanvak af en sloeg tegen een verlichtingspaal te pletter. De wagen, die amper 2600 km. had gebold, werd hierbij in tweeën gereden. De mede-inzittende Eric Simoens, Lentestraat te Gent, werd op slag gedood. De bestuurster en de inzittende Johan Vande Keere uit Sterrebeek, werden met levensgevaarlijke verwondingen naar het Akademisch Ziekenhuis te Gent overgebracht".

We hopen dat de twee gekwetsten ondertussen aan de beterende hand zijn.

"Gentenaar van 11.8.1986. Wortegem-Petegem : licht gewond.

Woensdag reed Dirk Van Meerhaeghe, Ooikeplein 24 te Wortegem-Petegem, in de Deinzestraat ter hoogte van huisnummer 50 met zijn wagen tegen een paal. Na de botsing vatte de wagen vuur. Van Meerhaeghe liep slechts lichte verwondingen op".

D O O D Z A N T J E S

- Van Meirhaeghe Camilla wed. Eeckhoutte Prosper, echtg. Gaus H.
° Nazareth 3.2.1880 + Gent 24.8.1966
- Verriest Irma wed. Van Meirhaeghe Florent.
° Huise 4.3.1881 + Oudenaarde 22.8.1970
- Van Meirhaeghe Omer-Jozef
° Nazareth 26.5.1882 + Gavere 30.7.1961
- Vanmeirhaeghe Virginia-Maria wed. Fonteyn Jan-Baptiste
° Reet 29.10.1883 + Kontich 2.11.1963
- Van Meerhaeghe Arthur echtg. Glorieux Maria
° Waregem 3.10.1885 + Waregem 1.2.1961
- Van Meirhaeghe Maria-Emilia echtg. Willems Vital
° Eke 1.8.1886 + Asper 25.3.1964
- Vanmeerhaeghe Maria wed. Vandenbuerie Gustaaf
° Deerlijk 24.6.1887 + Deerlijk 11.7.1969
- Van Merhaeghe Maria wed. Van Cauwenberghe Paul
° Ooike 1.7.1889 + Ooike 5.3.1967
- Van Meirhaeghe Frans echtg. Van Hulle Romanie
° Eke 15.11.1889 + Merelbeke 2.4.1977
- Van Meirhaeghe Zulma wed. Van Dierdonck René
° Petegem/Leie 5.1.1890 + Deinze 5.12.1959
- Meirhaeghe Emma wed. Kint Camiel
° Ruiselede 3.4.1880 + Kruiskerke 5.12.1970
- Devos Marie-Louise echtg. Meirhaeghe Achiël
° Roncq (F) 2.12.1880 + Wingene 14.6.1954
- Vanparijs Jules echtg. Meirhaeghe Zulma
° Ruiselede 23.5.1881 + Kanegem 13.10.1963
- Windels Alberic echtg. Meerhaeghe Bertha
° Ingelmunster 9.9.1881 + Ingelmunster 8.3.1957
- Meirhaeghe Adiel echtg. Calis Marie
° Ruiselede 26.11.1881 + Doomkerke 27.2.1967
- Meirhaeghe Maurice echtg. Scheerens Cyrilla
° Kanegem 2.12.1881 + Marke 6.12.1952
- Meirhaeghe Bertha wed. Windels Alberic
° Ingelmunster 14.9.1882 + Ingelmunster 19.5.1963
- Meirhaeghe Arthur echtg. David Maria
° Tielt 24.7.1883 + Tielt 26.7.1939
- Meirhaeghe Cyriel wed. Mestdagh Julia-Maria
° Ruiselede 4.8.1883 + Ruiselede 29.3.1968
- Meirhaeghe Maria
° Ruiselede 4.8.1883 + Ruiselede 6.2.1963
- Van De Walle Urbain zoon van Bruno en Meirhaeghe Leonida
° Tielt 14.8.1883 + Tielt 7.5.1951.

wordt vervolgd.